

Sfârșit de cale

„Am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele”, spunea patriarhul din vechime; „Iată că astăzi eu mă duc pe calea pe care merge tot ce este pământesc” au spus Iosua (23:14), David (I Împărați 2:2)... poate și alții. Dar cum au plecat ei? Cum au sfârșit ei? Ce au făcut ei atunci când sfârșitul s-a apropiat?

Anton Pavlovici Cehov (1860 - 1904) spunea: „Dacă moartea e într-adevăr o primejdie, trebuie s-o întâmpinăm așa cum îi șade bine unui om: adică bărbătește și cu suflet liniștit”. „O inimă mare nu tremură înaintea morții, în orice clipă ar sosi ea, numai să fie glorioasă”. (Ariosto Ludovico, poet italian (1474-1533)).

Marele apostol Pavel a știut să spună nu numai filipenilor: „Pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filip. 1:21) și, puțin mai încolo: „Sunt strâns din două părți...” (v. 23-24 - adică, să mor, fiind cu Hristos, sau să mai rămân cu voi...), dar și la bătrânețe a rostit cuvinte exemplare care încununau o viață plină de muncă și zbucium pentru toți cei din jurul său: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape.” (2 Tim. 4.6).

Dar noi, suntem pregătiți pentru ziua plecării din această viață?

Omul nu poate să cunoască ceasul morții sale, decât numai dacă Dumnezeu – în mod excepțional – cum au fost câteva cazuri în Biblie, îl descoperă. Ecclesiastul 9.12 spune: „Căci omul nu-și cunoaște nici măcar ceasul, întocmai ca peștii prinși în mreaja nimicitoare și ca păsările prinse în laț ca și ei sunt prinși și fiii oamenilor în vremea nenorocirii, când vine fără veste nenorocirea peste ei”.

Tot așa, la cap. 8.8 din aceeași carte, găsim scris: „Omul nu este stăpân pe suflarea lui ca s-o poată opri, și n-are nicio putere peste ziua morții; în lupta aceasta nu este izbăvire, și răutatea nu poate scăpa pe cei răi”.

Știm însă cu siguranță, după cum arată Cuvântul scris în Evrei 9:27 că „...oamenilor le este rânduit să moară...”.

Ferice de aceia care se pot pregăti pentru acest eveniment, îl presimt și au ocazia să-și pună casa și viața în rânduială (Isaia 38:1; Amos 4:12).

Primele două versete din Geneza 27 sună așa: „Isaac îmbătrânise, și ochii îi slăbiseră, așa că nu mai vedea. Atunci a chemat pe Esau, fiul lui cel mai mare, și i-a zis: «Fiule!» «Iată-mă», i-a răspuns el. Isaac a zis: «Iacă am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele»”. Isaac avea circa 138 de ani

în acea vreme când a binecuvântat pe fiii săi (când Iacov a furat dreptul de întâi născut) și s-a pregătit de moarte. Totuși, el a mai trăit 42 de ani, încât, evident, unii comentatori biblici presupun că el a fost vindecat de Dumnezeu (Gen. 35:27-28). El a murit abia la 180 de ani (Gen. 35:28), numai cu 10 ani înainte ca fiul său Iacov să plece în Egipt (Gen 47:9).

Există în Biblie cel puțin trei cazuri de oameni care în clipe grele (nu toți la bătrânețe) și-au dorit moartea (Moise, Ilie, Iona) dar Dumnezeu nu le-a ascultat rugăciunile, și viața lor a continuat, fiecare având încă multe lucrări importante de împlinit pentru Dumnezeu.

E minunat de arătat aici, în contrast, cazul bătrânului Simeon, care luând în brațe pe mult așteptatul Prunc Isus, rostește cunoscutele cuvinte „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta.” (Luca 2:29-30).

Psalmistul David recunoaște Atotcunoștința lui Dumnezeu în ce privește viața: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau

rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmul 139.16). Cu toate că David menționează o carte divină în care sunt „scrise toate zilele... rânduite”, nimeni nu le știe numărul și, ceea ce este mai interesant, omul, prin viața lui – adică felul în care trăiește, se comportă – le poate scurta sau lungi. Avem în acest sens 14 dovezi în Biblie; iată 7 dintre ele:

1) „Acum dă omului nevasta înapoi; căci el este prooroc, se va ruga pentru tine, și vei trăi. Dar, dacă n-o dai înapoi, să știi că vei muri negreșit, tu și tot ce-i al tău” (Gen. 20.7). (Dacă, deci, Abimelec, împăratul Gherarei, nu ar fi dat înapoi pe Sara lui Avraam, după avertismentul divin, atunci ar fi murit negreșit. Dar Domnul îi spune: Vei trăi!)

2) „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele...” (Exod 20:12); „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta — este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință...” (Efeseni 6:2). Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: „să ți se lungească zilele” (V. T.) și „să trăiești multă vreme” (N. T.); oare neascultarea și răzvrătirea lui Absalom față de tatăl său David nu i-a scurta viața?

3) Lev. 26 și Deut. 28 arată clar, la partea blestemelor, că dacă poporul Israel nu va asculta de Domnul, va pieri într-un mod îngrozitor, viața fiind astfel scurtată prin boli sau calamități, („să vi se stingă ochii, și să piară viața din voi” - Lev. 26:16).

4) „Oamenii setoși de sânge și de înșelăciune nu vor ajunge nici jumătate din zilele lor...” (Ps. 55:23; vezi și Prov. 10:25). „Fiule, nu uita învățăturile mele și păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale, și-ți vor aduce multă pace” (Prov. 3:1-21).

5) „Du-te, și spune lui Ezechia: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul Tatălui tău David: «Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale»” (Isaia 38:5). Iată un caz din Scriptură unic în felul său, când unui om i se prelungește viața cu 15 ani. Plin de fericire, (deși se pare că viața sa de după aceea nu a mai fost la aceeași înălțime), împăratul Ezechia compune o cântare (Isaia 38:9-15). Din nefericire, Ezechia, după cum demonstrează cel puțin cap. 39 din Isaia, n-a respectat juruința solemnă „voi umbla smerit până la capătul anilor mei”. (Isaia 38:15).

6) Mulți și-au scurtat viața datorită păcatului, Biblia arătând cum au fost tăiate brusc firele vieții celor judecați pe loc de Dumnezeu în chip demonstrativ (Exod. 9:15; 12:15, 19, 30, 33, 31, 14; Lev. 7:20—27, 17:4—14, 18, 29; 19:8; 20:3—18; Num. 9:13; 15:30-31; 19:13,20 etc.).

7) Desigur că exemplele pot continua, menționând prelungirea vieții celor nenorociți, bolnavi sau săraci prin purtarea de grijă plină de milă a celor din jur (Ps. 41:1-2), amintind aici și pilda samariteanului, chiar dacă nu acesta a fost scopul rostirii ei.

Dar ne oprim aici arătând, pe de altă parte, că Dumnezeu a

descoperit totuși timpul morții la câteva persoane – existând 7 asemenea exemple în Biblie, pe care le prezentăm în continuare, arătând în paranteză, cu cât timp înainte de moarte au fost înștiințați.

1. IACOV (cu circa o zi înainte*):

„Apoi le-a dat porunca următoare : «Eu am să fiu adăugat la poporul meu; deci să mă îngropați împreună cu părinții mei (...) în țara Canaan.» Când a isprăvit Iacov de dat porunci fiilor săi, și-a tras picioarele în pat, și-a dat duhul, și a fost adăugat la poporul său” (Gen. 49:29-33).

2. AARON (cca. o zi): „Domnul a zis lui Moise și lui Aaron, lângă muntele Hor, la hotarele țării lui Edom: «Aaron are să fie adăugat la poporul lui: căci nu va intra în țara pe care o dau copiilor lui Israel, pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele, la apele Meriba...» Moise a dezbrăcat pe Aaron de veșmintele lui, și a îmbrăcat cu ele pe fiul său Eleazar. Aaron a murit acolo, pe vârful muntelui” (Num. 20:23-29).

3. MOISE (cca. o zi): „Astăzi», le-a zis el, «eu sunt în vârstă de o sută douăzeci de ani: nu voi mai putea merge în fruntea voastră și Domnul mi-a zis: «Tu să nu treci Iordanul!»” (Deut. 31:2). „În aceeași zi, Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Suiete pe muntele acesta Abarim, pe muntele Nebo, în țara Moabului, în fața Ierihonului; și privește țara Canaanului pe care o dau în stăpânire copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui, și vei fi adăugat la poporul tău... (...) Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului” (Deut. 34:1—8).

4. IOSUA „Acum, temeți-vă de Domnul, și slujiți-l cu scumpătate și credincioșie. Depărtați dumnezeii căroră le-au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt, și slujiți Domnului” (Iosua 24.14). „După aceste lucruri,... Iosua a murit” (v. 29).

5. EZECHIA (O zi, dar apoi schimbat la 15 ani! Vezi Isaia 38, II Împărați 20:1-8).

6. NEVASTA LUI EZECHIEL (o zi); „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi... (...) Vorbisem poporului dimineța, și seara mi-a murit nevasta...” (Ezec. 24.15-20).

7. BOGATUL NEBUN (câteva ceasuri) „Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12:20).

În sfârșit, mai putem adăuga la înștiințarea morții și cazul împăratului Saul, proveniența celor scrise în I Sam. 28.19 rămânând controversată până în ziua de astăzi. În această privință pare concludent textul din I Cronici: „Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit și pentru că a întreat și a cerut sfatul celor ce cheamă morții” (I Cronici 10:13-14).

E trist să ai parte de un sfârșit ca al împăratului Saul. „Și un rege moare, ca orice muritor”, spunea P. Corneille (1606-1684), marele dramaturg. Numai că felul morții, sfârșitul e diferit de la om la om, în funcție de atâtea și atâtea lucruri!

* Timpul aproximativ înainte de moarte a fost preluat din Biblia cu adnotări „Dake's annotated Reference Bible”, 1971

Pastor CRISTIAN VASILE ROSKE, Biserica Penticostală „Vestea Bună”, București